

Aleg. 8**Sprawozdanie**

Wydziału krajowego w przedmiocie przyznania daru z łaski dla Michała Orłowicza, byłego stróża w gmachu sejmowym.

Wysoki Sejmie!

Czwarty raz z rzędu w ciągu ostatnich lat dziesięciu przychodzi Wydział krajowy z prośbą o zaopatrzenie w formie daru z łaski dla długoletniego sługi biurowego, niezdolnego już do dalszej służby.

Prosimy mianowicie tym razem o stały dar z łaski w kwocie rocznych 360 koron dla Michała Orłowicza. Orłowicz przyjęty został do posług w biurach Wydziału krajowego dnia 8. marca 1876 i dziś po 26 latach wiernej i nieskazitelnej służby, w części z powodu wieku, liczy bowiem lat 66, a jeszcze więcej z powodu braku sił nadwątlonych chorobami w szczególności uporeczywą astmą, niezdolnym jest do dalszej pracy i obowiązków swych już nie pełni, dla tego prosimy o przyznanie Orłowiczowi na dalsze lata jego życia zasiłku w tej samej wysokości, jaki już poprzednio uchwałą z 7. lutego 1895 i uchwałą z 24. marca 1899 przyznał Wys. Sejm kilku innym stróżom ustępującym ze służby Wydziału krajowego.

Wspomnieliśmy wyżej, że czwarty to raz z rzędu przychodzimy o podobny dar z łaski. Mając na uwadze, że mija czterdzieści lat od początku organizacyi Wydziału krajowego i jego biur, trzeba przyznać, że ten dział najniższej służby, służby niestałej nie zaciążył dotychczas znacznym wydatkiem na funduszu krajowym. Uznania godne wypadki doznały łaskawego uwzględnienia ze strony Wys. Sejmu, zaszły one wszystkie w ostatnich latach dziesięciu, w czym leży jednak wskazówka, że zbiegiem czasu mnożyć się będą te potrzeby odwołania się do wyjątkowego przyznawania dożywotnich wsparć, w gronie bowiem pracowników w tej kategorii naszej służby niestałej jest kilku starszych nawet wiekiem i stanem służby od dotychczasowych gracjalistów, pełniących wprawdzie dotychczas służbę, którym jednak sił rychło zabraknąć może. Mając na uwadze te faktyczne stosunki a nadewszystko mając na uwadze, że zapewnienie naszej służbie niższej bytu na starsze lata i zaopatrzenie dla ich rodzin dałoby Wydziałowi krajowemu możność pozyskania w przyszłości jeszcze więcej doborowego personalu, sądzimy, iż byłaby pora do ustalenia norm, któreby i tej najniższej warstwie sług krajowych dały pewne prawa emerytalne i odejmując troskę o przyszłość własną i rodziny, były zachętą do tem gorliwszego spełniania obowiązków służby. Podnosząc tę myśl, nie chcielibyśmy nałożyć znacznych ciężarów na fundusz krajowy. Nie myślimy więc o znacznie wydatniejszym zaopatrzeniu, jak Wys. Sejm przyznał już pokrewnym kategoryom służby (n. p. droźnikom przy

drogach krajowych, służbie zakładu kulparkowskiego), sądzimy nawet, że do funduszu zaopatrzenia winni się w pewnej mierze przykładać i ci, którzy z tego funduszu kiedyś korzystać mają, bo współudział ich ulży ciężarowi funduszowi krajowemu zawsze a będzie zarazem podniętą do poważniejszego pojmowania obowiązków służby, do przywiązania się do niej i do szanowania służby, w którą się prócz osobistej pracy włożyło także pewną, choćby małą część zarobku. Konkretnie wnioski w tej mierze odkładamy do przyszłości, pragniemy bowiem podjęte w tej mierze dochodzenia rozszerzyć jeszcze ewentualnie z wciągnięciem w rachubę zabezpieczenia naszej służby w Towarzystwie Wzajemnych Ubezpieczeń, by znów na tej drodze oszczędzić funduszowi krajowemu część z pełnego ciężaru zaopatrzenia a natomiast obowiązek zaopatrzenia przenieść w pewnej mierze na zabezpieczającą instytucję finansową. Obecnie pragniemy mianowicie tylko pozyskać upoważnienie do postawienia wniosków na podstawie tych uwag i dodając jeszcze jedno, że regulacja zaopatrzenia dla wysłużonej najniższej warstwy służby krajowej, liczącej przy Wydziale krajowym kilkanaście osób, nie będzie połączoną ze znacznym nakładem funduszu krajowego a będzie ostatecznie potrzebnym ogniwem w szeregu tych zarządzeń, które Reprezentacya krajowa już wydała w intencji, by pracującym w służbie kraju zapewnić utrzymanie na starsze lata, Wydział krajowy wnosi:

Wysoki Sejm raczy uchwalić:

1. Sejm przyznaje dla Michała Orłowicza, wysłużonego stróża przy Wydziale krajowym, tytułem stałego daru z łaski rocznie po 360 koron a to począwszy od 1. stycznia 1903 roku.

2. Upoważnia się Wydział krajowy, by na jednej z najbliższych sesyj przedłożył projekt stosownego zaopatrzenia dla wysłużonych stróżów Wydziału krajowego i ich rodzin, oparty na przyczynkach, jakieby w ciągu służby składali interesowani, na dotacyach z funduszu krajowego ewentualnie także na wpływach, jakieby można zapewnić sobie posiłkowo z Instytucyi Wzajemnych ubezpieczeń przez wpisanie interesowanych w poczet ubezpieczających się członków.

Z Rady Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Marszałek krajowy:

A. Potocki w. r.

Sprawozdawca:

Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Członek Wydziału krajowego.